

Sygn. akt V CSK 412/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. B. , M. D., J. G. , J. K., Z. K. , T. S. , Z. S. i A. S.
przy uczestnictwie A. w W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego
w Ś.

z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawców M. B. , M. D.,

J. G., J. K., Z. K. i T. S.

oraz solidarnie od Z. S. i A. S.

**na rzecz uczestniczki postępowania kwoty po 1200 (tysiąc
dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazali oczywistą zasadność skargi. Ma ona polegać na nierozpoznaniu apelacji przez Sąd II instancji w granicach zaskarżenia, a w szczególności niezbadaniu z urzędu ważności każdej z umów najmu dotyczących poszczególnych wnioskodawców – sugerują oni, że przynajmniej niektóre z nich są nieważne. Z tego względu skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Sąd z urzędu nie miał potrzeby badania ważności umów najmu – badał *animus* posiadaczy i charakter samoistny posiadania. Choćby nawet zatem umowy najmu były nieważne, lecz najemcy uważali je za ważne i posiadali nieruchomości jak najemcy, co może wyrażać się zwłaszcza płaceniem czynszu najmu, co miało miejsce w tej sprawie, to było to posiadanie zależne, a nie posiadanie samoistne. Lektura zaskarżonego postanowienia nie dowodzi zatem, aby Sąd w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożył albo zastosował prawo.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.